

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący- SSO Jolanta Hryciuk

Protokolant – staż. Agnieszka Kuśmirek

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2016r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z powództwa A. G., M. G. i S. G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie

I. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz A. G. kwotę 42.000 (czterdzieści dwa tysiące) złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 lipca 2015r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałej części powództwo A. G. oddala,

III. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz M. G. kwotę 5.000 (pięć tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 lipca 2015r. do dnia zapłaty,

IV. w pozostałej części powództwo M. G. oddala,

V. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz S. G. kwotę 5.000 (pięć tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 lipca 2015r. do dnia zapłaty,

VI. w pozostałej części powództwo S. G. oddala,

VII. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz A. G. kwotę 1.700,42 (jeden tysiąc siedemset złotych czterdzieści dwa grosze) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,

VIII. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz M. G. kwotę 95,91 (dziewięćdziesiąt pięć złotych i dziewięćdziesiąt jeden groszy) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, koszty zastępstwa procesowego między stronami wzajemnie znosi,

IX. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz S. G. kwotę 345,75 (trzysta czterdzieści pięć złotych i siedemdziesiąt pięć groszy) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, koszty zastępstwa procesowego między stronami wzajemnie znosi,

X. nakazuje pobrać od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 250,00 (dwieście pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych.

W pozwie z dnia 29 lipca 2015r. powódka A. G. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 80.000 zł tytułem zadośćuczynienia po śmierci matki M. R. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, zaś powodowie M. G. i S. G. o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty po 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia po śmierci babci M. R. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powodowie wniesli także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu podnieśli, iż w dniu 22 kwietnia 2000r. w miejscowości Ż. na prostym odcinku drogi kierujący pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności oraz nie dostosował techniki jazdy do warunków drogowych i najechał z tyłu na rowerzystkę M. R., w wyniku czego doznała ona wielonarządowych obrażeń klatki piersiowej i jamy brzusznej, które spowodowały jej zgon w dniu 1 maja 2000r. Sprawca wypadku H. K. w chwili zdarzenia był w stanie nietrzeźwości i zbiegł z miejsca wypadku. Pojazd, którym kierował sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym.

Powodowie reprezentowani przez (...) Sp. z o.o. pismem z dnia 27 maja 2015 r. wezwali pozwanego do zapłaty na rzecz A. G. kwoty 100 000 zł zadośćuczynienia i na rzecz M. G. i S. G. kwoty po 50 000 zł zadośćuczynienia.

Pozwany decyzją z dnia 1 lipca 2015r. przyznał powódce A. G. zadośćuczynienie w kwocie 8000 zł, odmawiając jego wypłaty pozostałym powodom.

Jako podstawę prawną swojego roszczenia powodowie wskazali przepis art. 448 kc w zw. z art. 24 § 1 kc.

Powodowie podnieśli, iż M. R. była w pełni zdrową i aktywną osobą. W dniu śmierci miała 63 lata. Była osobą pogodną, spokojną i życzliwą dla otoczenia. W sposób wzorowy dbała o swoją rodzinę. Z powodami łączyły ją silne więzi emocjonalne. Rodzina wspólnie spędzała wszystkie święta i uroczystości rodzinne. M. R. wspierała swoje dzieci w domowych obowiązkach. Wnukowie spędzali u niej wakacje. Strata matki i babci była dla powodów olbrzymim szokiem. Ból i żal po jej śmierci odczuwają do dzisiaj.

W odpowiedzi na pozew, pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż jego zdaniem wypłacona na rzecz A. G. kwota 8000 zł jest adekwatna do krzywdy moralnej powódki po śmierci M. R., natomiast wnukowie M. G. i S. G. nie należą do kręgu osób najbliższych dla M. R. oraz takich, których łączyła ze zmarłą silna więź rodzinna.

Na rozprawie pełnomocnik powodów popierał powództwo.

Pełnomocnik pozwanego wnosila o oddalenie powództwa.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 22 kwietnia 2000r. w miejscowości Ż. miał miejsce wypadek drogowy, w czasie którego kierujący pojazdem marki F. o nr rej. (...) H. K. nie zachował należytej ostrożności oraz nie dostosował techniki jazdy do warunków drogowych i najechał z tyłu na rowerzystkę M. R., w wyniku czego doznała ona wielonarządowych obrażeń klatki piersiowej i jamy brzusznej, które spowodowały jej zgon w dniu 1 maja 2000r. (kopia aktu zgonu k.12). Sprawca wypadku w chwili zdarzenia był w stanie nietrzeźwości i zbiegł z miejsca wypadku. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 14 września 2000r. w sprawie II K 303/00 H. K., jako sprawca wypadku, został skazany na podstawie art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 kk (wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie II Wydział Karny z dnia 14 września 2000r. k. 14-15).

Pojazd marki F. (...), którym poruszał się sprawca wypadku H. K., posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym (...) S. A. z siedzibą w W. (akta szkody).

A. G. jest córką zmarłej M. R.. Zmarła posiadała jeszcze troje dzieci: S. R., M. S. i K. M.. A. G. do 1989r. mieszkała ze swoim mężem i dziećmi w rodzinnym domu, a następnie zamieszkała w swoim domu oddalonym o 3 km od miejsca zamieszkania matki. M. R. zamieszkiwała w jednym domu z synem i jego rodziną. Relacje A. G. z matką były bardzo dobre. Zawsze mogła liczyć na jej wsparcie i pomoc. Utrzymywała z matką regularny i częsty kontakt. M. R. pomagała córce w opiece nad dziećmi, w czasie, kiedy powódka studiowała zaocznie w latach 1994-1999. Pomagała w prowadzeniu domu. W każdą niedzielę zapraszała do siebie całą rodzinę.

W dacie śmierci matki A. G. pracowała w bibliotece pedagogicznej w G.. Po pogrzebie przez okres dwóch tygodni korzystała z urlopu wypoczynkowego, a następnie wróciła do pracy. Nie korzystała z pomocy lekarza psychiatry ani psychologa (zeznania powódki – nagranie z rozprawy z 17 czerwca 2016r.).

Śmierć matki M. R. wywołała u powódki obniżenie nastroju, które trwało przez pół roku. Przez około 2-3 lata emocje związane ze śmiercią matki miały wpływ na samopoczucie psychiczne powódki. Obecnie nie determinują one funkcjonowania powódki. A. G. odczuwa nadal żal i tęsknotę za zmarłą (opinia psychologa k.85-87).

Powódka M. G. w chwili śmierci babci miała 12 lat (kopia dowodu osobistego k.24). Powód S. G. w chwili śmierci babci miał 13 lat (kopia dowodu osobistego k.25). Byli uczniami gimnazjum. M. G. i S. G. byli bardzo związani z babcią, gdyż babcia od pierwszych lat ich życia zajmowała się ich wychowaniem, opiekowała się nimi podczas nieobecności rodziców. Wnukowie darzyli babcię miłością i czuli się przez nią kochani. Mieli poczucie bezpieczeństwa ze strony babci oraz ogromnej troski. U babci spędzali wakacje i dni wolne od nauki szkolnej. Dzieci pomagały dziadkom w drobnych pracach w gospodarstwie rolnym. Razem z babcią chodziły na grzyby i na jagody. Wspólnie oglądały telewizję, modlili się, rozmawiali. Razem z całą rodziną spotykali się u babci w każdą niedzielę. Po śmierci babci odczuwają jej brak zwłaszcza w dni świąteczne, odwiedzają jej grób, wspominają w rodzinnych rozmowach (zeznania M. G. – nagranie z rozprawy z 12 września 2016r., zeznania S. G. – nagranie z rozprawy z 17 czerwca 2016r.).

M. G. łączyła z babcią głęboka i trwała więź emocjonalna. Emocje związane ze śmiercią babci nie mają obecnie wpływu na samopoczucie psychiczne powódki i jej funkcjonowanie. Uczucia m.in. smutek, żal, tęsknota, ból, cierpienie i krzywda, które przeżywała M. G. po śmierci babci były typowe dla naturalnego procesu żałoby po śmierci bliskiej osoby (opinia psychologa k.88-90).

S. G. łączyła z babcią głęboka i trwała więź emocjonalna. Po jej śmierci odczuwał smutek, tęsknotę, żal, ból, cierpienie i krzywdę. Były to uczucia typowe dla naturalnego procesu żałoby po śmierci bliskiej osoby. Emocje związane ze śmiercią M. R. nie mają istotnego wpływu na samopoczucie psychiczne i funkcjonowanie powoda (opinia psychologa k.82-84).

Powodowie reprezentowani przez (...) Sp. z o.o. pismem z dnia 27 maja 2015 r. wezwali pozwanego do zapłaty na rzecz A. G. kwoty 100 000 zł zadośćuczynienia i na rzecz M. G. i S. G. kwoty po 50 000 zł zadośćuczynienia (k.20-23).

Na podstawie decyzji z dnia 1 lipca 2015r. pozwany (...) S.A. wypłacił powódce A. G. na podstawie art. 448 kc w zw. art. 24 § 1 kc kwotę 8.000 zł (k.13).

Sąd zważył, co następuje:

Pozwany (...) S.A. w W. co do zasady nie kwestionował swojej odpowiedzialności za skutki wypadku, w którym zginęła matka A. G. i babcia M. G. i S. M. R.. Pozwany przyznał powódce A. G. zadośćuczynienie w kwocie 8 000 zł, jednak w ocenie Sądu kwota ta nie rekompensuje doznaney przez powódkę krzywdy. Podniósł natomiast, iż M. G. i S. G. jako wnukowie zmarłej nie należą do kręgu osób najbliższych, uprawnionych do żądania zadośćuczynienia. W ocenie Sądu z tym poglądem również nie można się zgodzić.

Jakkolwiek podstawą roszczeń powodów jest przepis art. 448 kc w zw. z art. 24 § 1 kc, to w zakresie pojęcia osób najbliższych odwołać się należy do przepisu art. 446§4 kc. Uprawnionymi do żądania zadośćuczynienia na podstawie art. 446§4 kc są najbliżsi członkowie rodziny zmarłego. Jest to węższy krąg podmiotów niż

osoby bliskie, bo ograniczony do członków rodziny, której jednak nie należy definiować wyłącznie za pomocą kryterium relacji małżeńskich i pokrewieństwa. Należy więc uznać, że obejmuje małżonka i dzieci zmarłego, innych krewnych, powinowatych, ale także osoby niepowiązane formalnymi stosunkami prawnorodzinnymi (np. konkubent, jego dziecko), jeżeli zmarły utrzymywał z nimi stosunki rodzinne, pozostając faktycznie w szczególnej bliskości powodowanej bardzo silną więzią uczuciową. Krąg podmiotów uprawnionych obejmuje też członków zastępczej rodziny, na przykład wnuka zmarłego, który był przez dziadka wychowywany (por. wyrok SN z dnia 5 sierpnia 1970 r., II CR 313/70, OSN 1971, nr 3, poz. 56). Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności zeznania powodów oraz opinie psychologiczne potwierdzają, iż zarówno M. G., jak i S. G. wiązały z babcią silne, głębokie i trwałe więzi emocjonalne. W pierwszych latach życia powodowie mieszkali z babcią w jednym domu, a następnie w niewielkiej odległości, a ich kontakty były bardzo częste, z uwagi na fakt, iż babcia się nimi opiekowała w czasie nieobecności rodziców. Istnienia silnych więzi rodzinnych nie można wywodzić jedynie z faktu wspólnego zamieszkiwania, a doświadczenie życiowe wskazuje, że niejednokrotnie relacje członków rodziny są lepsze, kiedy mieszkają oddzielnie. Stąd też, w ocenie Sądu, nie ulega wątpliwości, iż wnukowie są osobami najbliższymi w relacjach z babcią i co do zasady roszczenie o zadośćuczynienie im przysługuje.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych ugruntowany jest pogląd, iż osoby najbliższe mogą ubiegać się o zadośćuczynienie pieniężne w związku ze śmiercią osoby najbliższej na skutek zdarzenia, które miało miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008r. tj. przed wejściem w życie przepisu art. 446§4 kc. Jako przykład można przytoczyć wyrok z dnia 14 stycznia 2010r., IV CSK 307/09 (OSP 2011/2/15, LEX nr 599865), w którym Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż spowodowanie śmierci osoby bliskiej przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 30 maja 2008r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 116, poz. 731) mogło stanowić naruszenie dóbr osobistych najbliższych członków rodziny zmarłego i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 kc.

W uchwale z dnia 22 października 2010r. w sprawie III CZP 76/2010 (LEX nr 604152) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 kc w zw. z art. 24 § 1 kc zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008r. W uzasadnieniu Sąd Najwyższy stwierdził m.in., iż katalog dóbr osobistych określony w art. 23 kc ma charakter otwarty. Ochroną objęte są wszelkie dobra osobiste rozumiane jako pewne wartości niematerialne związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, które w życiu społecznym są uznawane za doniosłe i zasługujące z tego względu na ochronę. Sąd Najwyższy potwierdził swoje stanowisko w wyroku z dnia 10 listopada 2010r., II CSK 248/10 (LEX nr 785681) stwierdzając, iż możliwe jest zasądzenie na podstawie art. 448 kc zadośćuczynienia pieniężnego niezależnie od odszkodowania zasądzonego na podstawie art. 446 § 1, 2 i 3 kc. W uchwale z dnia 13 lipca 2011r., II CZP 32/11 (B. (...)/7/9, LEX 85234) Sąd Najwyższy stwierdził, iż sąd może przyznać najbliższemu członkowi rodziny zmarłego zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 w zw. z art. 24 § 1 kc także wtedy, gdy śmierć nastąpiła przed dniem 3 sierpnia 2008r. wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia.

Sąd podziela stanowisko, iż szczególna więź emocjonalna pomiędzy członkami rodziny pozostaje pod ochroną z art. 23 i 24 kc. Rodzina stanowi związek najbliższych osób, którą łączy więź wynikająca z pokrewieństwa i zawarcia małżeństwa. Zapewnia członkom rodziny poczucie stabilności, wzajemne wsparcie obejmujące sferę materialną i niematerialną oraz gwarantuje wzajemną pomoc. Prawo do życia rodzinnego i utrzymania tego rodzaju więzi stanowi dobro osobiste członków rodziny i podlega ochronie. Akceptując w pełni to stanowisko Sąd uznał, iż roszczenie powodów oparte na podstawie art. 448 kc w zw. z art. 24 § 1 kc jest usprawiedliwione.

Zawinione działanie sprawcy wypadku H. K., za którego gwarancyjnie odpowiada pozwany, spowodowało śmierć matki powódki A. G. i babci powodów M. G. i S. G.. Jak już wyżej wskazano, przeprowadzone w sprawie dowody, w tym opinie psychologa K. G. potwierdzają, iż powodów łączyły ze zmarłą M. R. silne więzi rodzinne, emocjonalne i uczuciowe. Była dla nich osobą ważną. M. R. w chwili śmierci miała 63 lata. Jak wynika z wiarygodnych, w ocenie Sądu, zeznań powodów, była osobą jeszcze w pełni sił, aktywną, stanowiącą ogromne wsparcie dla członków najbliższej rodziny, uczestnicząca aktywnie w ich życiu. Śmierć M. R. była nagłą i nieoczekiwana i na pewno jeszcze przedwcześnie.

Spowodowała zerwanie więzi pomiędzy powodami i zmarłą. Tragedia powodów była tym większa, że jeszcze przez kilka dni M. R. przebywała w szpitalu i rodzina żyła nadzieją, że wyzdrowieje. Śmierć na skutek doznanych w wypadku obrażeń z całą pewnością była nieoczekiwanym przeżyciem. Powódka A. G. w związku z nagłą, tragiczną śmiercią matki doznała cierpień psychicznych i bólu. Jak zeznała straciła osobę, dla której czuła się najważniejsza, która ją wychowała i przez całe życie była dla niej bardzo dobra, co powoduje, że utraty matki nic nie może zastąpić. Powódka, mimo, iż funkcjonuje prawidłowo, pomimo upływu lat nie może pogodzić się ze śmiercią matki, często odczuwa jej brak w swoim życiu i nadal czci pamięć o niej poprzez odwiedzanie grobu, oglądanie zdjęć, wspomnianie. Zeznała, że czuje się sierotą, że chciałaby teraz troszczyć się o swoją matkę, osobę w starszym wieku, a została tego pozbawiona (zeznania powódki - nagranie z rozprawy z 17 czerwca 2016r.). Zeznania A. G. dotyczące jej bardzo dobrych relacji z matką, łączącej jej silnej więzi emocjonalnej oraz przeżyć po śmierci matki, codziennego funkcjonowania, Sąd uznał za w pełni wiarygodne.

Powodowie M. G. i S. G. również doznali na skutek śmierci babci bólu i krzywdy. Babcia opiekowała się nimi, otaczała troską i miłością, czego zostali jako dzieci pozbawieni. Była dla nich ważną osobą i poświęcała im dużo czasu. Śmierć babci spowodowała smutek, żal, tęsknotę i chociaż powodom, jako dzieciom wówczas, przy wsparciu kochających rodziców łatwiej było znieść utratę babci, to jak potwierdza opinia psychologiczna i zeznania powodów, śmierć tę bardzo przeżyły, a brak babci odczuwają do dzisiaj.

Mając na uwadze okoliczności sprawy i zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, iż doszło do naruszenia dobra osobistego powodów w postaci więzi rodzinnej, uczuciowej i emocjonalnej z matką i babcią, w wyniku bezprawnego działania sprawcy wypadku. Zadośćuczynienie pieniężne ma zrekompensować krzywdę, jaką powodowie doznali w związku z utratą matki i babci. Nie można wyrazić i ustalić w sposób ekonomiczny powstałej w związku z tym krzywdy, tym bardziej gdy śmierć osoby bliskiej ma charakter nagły i nieprzewidywany i spowodowana jest wyłącznie działaniem osoby drugiej. Dolegliwości psychofizyczne powstałe w związku z taką tragedią nie koniecznie muszą się przejawiać w jakiejś chorobie. Chodzi o sam fakt i o powstałe w związku z tym cierpienia, tj. żal, smutek, tęsknotę, które są oczywiste. W ocenie Sądu, upływ czasu od zdarzenia nie powoduje, iż cierpienia psychiczne powodów związane ze śmiercią matki i babci są mniejsze. One bowiem już nastąpiły, a zwłaszcza dla powódki A. G. jest zdarzenie nieodwracalne. Wnukom, jako osobom młodym, wkraczającym w życie łatwiej było zaadoptować się do nowej sytuacji. Stąd, mimo, iż rozmiar krzywdy po stracie osoby najbliższej jest niemierzalny, uznać należy, iż A. G. jako córka doznała cierpień o większym i dłuższym natężeniu, a tym samym większej krzywdy.

Sąd ustalając kwotę zadośćuczynienia nie dysponuje żadnymi wskazówkami czy tabelami określającymi wysokość zadośćuczynienia dla poszczególnych przypadków. Orzeczenia innych sądów mogą dać jedynie wskazówki w tym zakresie. Jednakże subiektywny charakter krzywdy nie pozwala na mechaniczne kierowanie się nimi nawet w bardzo zbliżonych okolicznościach. Przyznanego poszkodowanemu zadośćuczynienia nie należy także traktować na zasadzie ekwiwalentności, którą charakteryzuje wynagrodzenie szkody majątkowej. Ma ono służyć złagodzeniu doznanej krzywdy, a jednocześnie nie być źródłem wzbogacenia. Cierpienia spowodowane śmiercią osoby najbliższej nie dadzą się przełożyć na konkretną sumę pieniężną, jednakże nie może budzić wątpliwości, iż wypłacona z tego tytułu kwota nie może mieć charakteru symbolicznego, gdyż doprowadziłoby to do deprecjacji wartości życia ludzkiego.

W ocenie Sądu, odnośnie wysokości zadośćuczynienia jedynie pomocniczo można się odwołać do orzecznictwa dotyczącego art. 445 kc. Ustalając zatem wysokość zadośćuczynienia Sąd kierował się przyjętym przez doktrynę i praktykę poglądem, iż pieniądze, w braku lepszego równoważnika, mogą w pewnym sensie zrównoważyć uszczerbek niemajątkowy. Sąd miał na uwadze również i to, że zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość (wyrok SN z dnia 26 lutego 1962 r., (...), OSNCP 1963 nr 5, poz.107). Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach. Przy czym ustalenie wysokości zadośćuczynienia wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności istotnych dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy. Jak słusznie zwrócił uwagę Sąd Apelacyjny w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 kwietnia 2010 r. (I ACa 178/10), mierzenie skali cierpienia osoby, która nie doznała uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia, pozostaje poza możliwościami dowodowymi Sądu i ubezpieczyciela, tym samym zadośćuczynienie

ma kompensować nie tyle doznany ból spowodowany śmiercią osoby bliskiej, lecz przedwczesną utratę członka rodziny. Nie oznacza to jednak, że nie należy brać pod uwagę takich okoliczności jak poczucie osamotnienia, cierpienie moralne i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby najbliższej, rolę, jaką w rodzinie pełniła osoba zmarłego, stopień w jakim pozostali członkowie rodziny będą umieli odnaleźć się w nowej rzeczywistości i na ile zdolni są zaakceptować obecny stan rzeczy.

Mając te okoliczności na uwadze Sąd uznał, iż kwotą adekwatną do rozmiaru krzywdy doznanej przez powódkę A. G., jej cierpienie psychicznych, bólu po stracie matki będzie kwota 50.000 zł, zaś na rzecz powodów M. G. i S. G. w kwocie po 5000 zł. Wziąwszy pod uwagę fakt, że pozwany wypłacił A. G. w trakcie postępowania likwidacyjnego kwotę 8.000 zł, Sąd zasądził dodatkowo kwotę 42 000 zł. Zasądzone kwoty stanowią, w ocenie Sądu, wartość ekonomicznie odczuwalną, są utrzymane w rozsądnych granicach, nie są wygórowane, bowiem śmierć osoby bliskiej jest zdarzeniem bardzo dotkliwym, a zadośćuczynienie pieniężne nawet najwyższe tylko w części taki brak rekompensuje. Roszczenie powódki A. G. w kwocie 80 000 zł i powodów S. G. i M. G. w kwocie po 10 000 zł Sąd uznał za zbyt wygórowane.

Od zasądzonej kwoty zadośćuczynienia Sąd zasądził odsetki ustawowe od dnia 27 lipca 2015r., tj. od dnia wniesienia pozwu, przy uwzględnieniu okoliczności, iż pozwany odmówił przyznania zadośćuczynienia decyzją z 1 lipca 2015r. Zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia ma charakter bezterminowy, obowiązek jego zapłaty powstaje z chwilą wezwania do zapłaty i od tej daty powstaje stan opóźnienia (por. wyrok SN z dnia 28.06.2005r., I CKN 7/05, LEX 153254, wyrok SN z dnia 22.02.2007r., I CSK 433/06, LEX nr 274209). Zdaniem Sądu, pozwany na podstawie posiadanych materiałów mógł dokonać właściwej oceny krzywdy doznanej przez powodów i przyznać zadośćuczynienie w odpowiedniej wysokości.

O kosztach procesu na rzecz powódki A. G. Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu. A. G. dochodziła kwoty 80 000 zł, Sąd zasądził kwotę 42 000 zł, co oznacza, iż wygrała ona proces w 52 %. Koszty procesu, jakie poniosła powódka wynoszą: 2417 zł – koszty wynagrodzenia pełnomocnika ustalone na podstawie §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002r., nr 163, poz.1248 ze zm.), w tym koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 191,82 zł – zaliczka na biegłego, 4000 zł – koszty opłaty sądowej czyli łącznie 6608,82 zł. Pozwany winien zwrócić powódce 52% poniesionych przez nią kosztów tj. kwotę 3436,58 zł, zaś powódka pozwanemu 48% poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego tj. kwotę 1736,16 zł. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki różnicę tj. kwotę 1700,42 zł (3436,58 – 1736,16 zł).

Na podstawie art. 100 kpc Sąd zniósł koszty zastępstwa procesowego pomiędzy powodami S. G. i M. G. a pozwanym z uwagi na uwzględnienie ich roszczenia w połowie. Ponadto, S. G. poniósł koszty opłaty w kwocie 500 zł i koszty zaliczki na poczet opinii biegłego w kwocie 191,82 zł, natomiast M. G. koszty zaliczki na poczet opinii biegłego w kwocie 191,82 zł. Sąd zasądził od pozwanego połowę poniesionych przez nich kosztów tj. 95,91 zł na rzecz M. G. i 345,75 zł na rzecz S. G..

Sąd na podstawie art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167, poz.1398 ze zm.) nakazał pobranie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwoty 250 zł tytułem brakującej opłaty od uwzględnionego roszczenia, od której ponoszenia powodowie byli zwolnieni.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w wyroku.